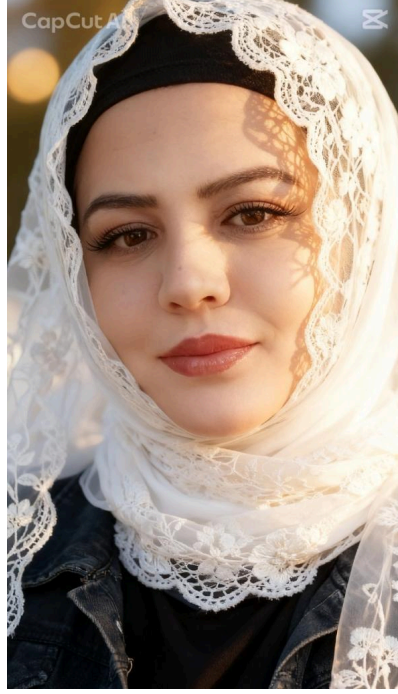

Kimsesizim Annem

– Filiz · 04 Mayıs 2026

Kimsesizim Annem

Ördüğün saçlarımın aklarına düşüyor bu mevsimin karı.
Eskiden okul yollarında rüzgâra savrulan o örgüler,
Şimdi ömrün yokuşunda birer birer çözülüyor.
Zaman zalim, zaman hoyrat;
Alnımdaki çizgilere sakladım senden kalan sızıları.

Hatırlıyor musun anne?
Gelin ederken başıma örttüğün o beyaz duvak,
Şimdi gözyaşımla ıslanan kurumuş bir yaprak gibi.
Sandığa koyduğun o el emeği, göz nuru danteller;
Sanki sabrın ilmek ilmek işlenmiş hali.
Bohçanı her açtığımda odama dolan o koku,
Hâlâ senin şefkatinle bezenmiş, taze ve mahzun.

Neredesin anne?
Sofrada tüten aşın sıcaklığı yok artık,
Lokmalar, yokluğunun düğümü olmuş boğazımda.

Fırtınalar kopsa sığındığım o liman,
Zifiri karanlıkta yolumu aydınlatan o fener söndü.
Ruhumun ferî daldı hayallerinin ufkuna,
Dünya sensiz çok soğuk, anne.

Keşke diyorum anne...
Keşke kapım sessizce aralansa yine,
Ellerin dokunsa saçlarıma, şefkatin sızsa odama.
Yeniden o masum çocuk olsam,
Dizine yaslanıp dünyanın bütün gürültüsünü unutsam.
Ettiğin dualar sandıkta hapis,
Ben ise bir ömür kapı eşiğinde,
Sana muhtaç, sana hasret...

Dön gel anne...
Toprak utansın anne, senden ayrı geçen her bahardan,
Bak, hüznle boyun bükse de yine yeşerdi filiz.
Gözlerin gibi bakan o minik yapraklarda seni aradım,
Kavuşmak mahşere kalsa da kokun kalbimde bir iz.
Senin dualarınla yeniden çiçek açar bu ömür,
Hasretinle yanan yüreğim, şefkatinle olur aziz.

Derya 🌹 FİLİZ KÜYÜK 📝
01.05.2026